ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

Ἀριθμὸς 18 — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ — Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαρτίου 1899.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησία δρ. 5. — Ἑξάμηνος δρ. 3

Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8.— » φρ. 4

ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 1

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ

Τὰ φωτογραφικὰ τηλεσκόπια.—Ἡ ἀποκάλυψις τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ.—Πῶς ὁ Ἔρως ᾐχμαλωτίσθη ὑπὸ μιᾶς . . . πλακός.—Ἡ ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τῆς Γῆς.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολλὰ μεγάλα φωτογραφικὰ τηλεσκόπια ἐχορηγήθησαν εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, δυστυχῶς ὅμως τὰ σπουδαιότατα αὐτὰ ὄργανα, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν ἐξαιρέσεων, ἐστήθησαν εἰς τόπους πολὺ ὀλίγον εὐνοϊκοὺς διὰ μετεωρολογικὰς ἢ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ὀργάνων τούτων ὑπάρχουσιν εἰς τὴν συγκερασμένην ζώνην τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐνῷ τὸ νότιον ἡμισφαίριον εἶχεν ἐξ ὁλοκλήρου παραμεληθῆ, μεγάλα δὲ τμήματα τὰ μάλιστα ἐνδιαφέροντα τοῦ νοτίου οὐρανοῦ δὲν εἶχον ἔτι ἐξετασθῆ διὰ τῶν νεωτέρων τηλεσκοπίων τῶν μεγάλων διαστάσεων. Ὥστε ὄχι μόνον δαπανηρότατα ὄργανα ἐστήθησαν εἰς ἀκαταλλήλους θέσεις, ἀλλ᾽ ὅλα τὰ τηλεσκόπια ἦσαν τοῦ αὐτοῦ σχήματος καὶ ἐχρησίμευον διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐργασίας. Νέα ἐν τούτοις ἐποχὴ φαίνεται ἐγκαινιασθεῖσα ἀφότου μία κυρία Αἰκατερίνη Βρούς ἐκ Νέας Ὑόρκης προσέφερε 50 χιλιάδας δολλάρια εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Χάρβαρδ διὰ νὰ κατασκευασθῆ τηλεσκόπιον 24 δακτύλων ἀνοίγματος μὲ μῆκος ἑστιακὸν ἑξαπλάσιον. Τὸ μέγα τοῦτο φωτογραφικὸν τηλεσκόπιον κατεσκευάσθη ἤδη καὶ ἐστήθη εἰς καταλληλοτάτην θέσιν δι᾽ ἀστρονομικὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ Ἀρεκιπὰ τοῦ Περοῦ. Ἐκ τῶν δύο τοῦ τηλεσκοπίου αὐτοῦ ἐργασιῶν προέκυψαν χάρται ἐνδιαφέροντες, καλύπτοντες ἕκαστος μέγα μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ δεικνύοντες τόσους ἀδυνάτους ἀστέρας, ὥστε εἰς μίαν καὶ μόνην πλάκα παρατηροῦνται 400,000 τοιοῦτοι. Διὰ τοῦ τηλεσκοπίου αὐτοῦ πολλοὶ νέοι ἀστέρες τοῦ πέμπτου τύπου εὑρέθησαν εἰς τὸ Μέγα μαγελλανικὸν νεφέλωμα πολλὴν ἔχον τὴν σχέσιν μὲ τὸν Γαλαξίαν. Ἐπίσης εἰς ἄλλο μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἀνεκαλύφθησαν τεσσαράκοντα νεφελώματα, τέως ἄγνωστα.

* *

Ἡ μεγαλειτέρα ἐργασία τοῦ τηλεσκοπίου Βρούς τώρα συνίσταται εἰς τὴν κατ᾽ ἔτος ἀποστολὴν ἑκατοντάδων φωτογραφιῶν εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Κάμπριτζ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀμέσων ἀνακαλύψεων τῶν γενομένων ἐκ τῶν πλακῶν αὐτῶν, εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι αἱ πλάκες αὗται περιέχουσι καὶ ἄλλα μυστήρια οὐράνια ἀνεξιχνίαστα ἕως τώρα. Ὅτι τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς γενομένης ἀνακαλύψεως διὰ τῶν πλακῶν τούτων τοῦ πλανήτου «Ἔρως», ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν σελήνην εἶνε ἐνίοτε ὁ πλησιέστερος οὐράνιος γείτων μας. Ἐκ τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ πλανήτης αὐτὸς ἦτον ἐγγύτατα εἰς τὴν γῆν, καὶ παρὰ τοῦτο λαμπρός, τὸ 1894. Μολονότι ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ ἔγεινε μόνον τὸ 1898, ἐν τούτοις ἐξετασθεισῶν τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν, τῶν ληφθεισῶν διὰ τοῦ ἀνωτέρω τηλεσκοπίου τὸ 1894 εὑρέθησαν ὄντως πέντε εἰκόνες αὐτοῦ τοῦ μικροσκοπικοῦ πλανήτου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σμικρότητά του χανόμενος καὶ φεύγων εἰς τὸ ἄπειρον συνελήφθη ἐν τούτοις αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς φωτογραφικῆς πλακός, συλληφθέντος οὕτω πρώτην φορὰν καὶ αὐτοῦ τοῦ «Ἔρωτος» ! . .

* *

Τὸ τηλεσκόπιον Βρούς λειτουργεῖ καλῶς μὲ μικρὸν ἑστιακὸν μῆκος, ἤδη ὅμως γίνεται σκέψις νὰ κατασκευασθῇ τηλεσκόπιον μὲ μεγαλείτερον ἑστιακὸν μῆκος, καὶ τοῦ τηλεσκοπίου τούτου τὸ μὲν ἄνοιγμα θὰ ἦτο 12—14 δακτύλων καὶ τὸ μῆκος τὸ ἑστιακὸν 135—162 πόδας. Τὸ τηλεσκόπιον τοῦτο θὰ ἐτοποθετεῖτο ὁριζοντίως, καὶ οἱ ἀστέρες θ᾽ ἀντενακλῶντο ἐντὸς αὐτοῦ διὰ κατόπτρου, οὕτω δὲ τότε θὰ ἐλειτούργει ὡς μέγα ὁριζόντιον ὄργανον φωτοηλιογράφου. Διὰ τοιούτου τινὸς ὀργάνου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φωτογραφηθῇ ὑπὸ ἐξαιρετικὰς κα ὰς ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας μετὰ περισσοτέρων λεπτομερειῶν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης θα ἠρευνῶντο καλλίτερον αἱ ἡλιακαὶ πύριναι προβολαὶ καὶ αἱ κηλῖδες αἱ ἐπὶ τῆς στεφάνης παρατηρούμεναι ἐν καιρῷ ὁλικῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης θὰ διεφωτίζοντο οἱ ἀστρονόμοι περισσότερον περὶ τῆς συστάσεως τῆς ἡλιακῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ τῶν φωτεινῶν νεφελωμάτων τῶν περιβαλλόντων τὸν ἥλιον.

* *

Ὑπὲρ τῆς χρήσεως τοιούτου τινος φωτογραφικοῦ τηλεσκοπίου συνηγόρησεν ὁ καθηγητὴς Πίκεριγκ τὸ 1894, δι᾽ αὐτοῦ δὲ λαμβανόμεναι φωτογραφίαι τῆς σελήνης θὰ εἶχον διάμετρον ἑνὸς ποδός, αἱ ὁποῖαι τυπωνόμεναι καὶ ἄνευ μεγεθύνσεως θὰ ὑπερέβαλον ὅλας τὰς προηγουμένως ληφθείσας τοιαύτας. Ἐννοεῖται καλὰ ἀποτελέσματα θὰ ἐπιτυγχάνοντο διὰ τῆς φωτογραφήσεως τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου, καὶ ἴσως θὰ ἐλύετο, τὸ τόσην ἔριδα ἐπιστημονικὴν προκαλοῦν ζήτημα τῶν διωρύγων τοῦ Ἄρεως.

* *

Μεγάλαι προετοιμασίαι γίνονται ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν καλλιτέραν παρατήρησιν τοῦ «Ἔρωτος» κατὰ τὴν προσεχῆ του προσέγγισιν τὸ 1900, ἀφοῦ διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλανήτου θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ καθορισθῇ μετὰ μεγαλειτέρας ἀκριβείας ἡ ἀπόστασις τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς γῆς. Λαμβανομένου δὲ ὑπ᾽ ὄψει ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ ἡλίου εἶνε ἡ μόνη πρὸς ἣν ἀναφέρονται ὅλαι αἱ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις, ἡ σπουδαιότης τοῦ ἀκριβεστέρου καθορισμοῦ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ὑποτιμηθῇ ποσῶς. Ἀληθῶς τοῦτο ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀστρονομίας, τὸ ὁποῖον καίτοι ὑποτέθη ὅτι ἐλύθη εἰς τὸν 18ον αἰῶνα, ἐν τούτοις εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι μέλλει ὁριστικῶς νὰ λυθῇ ὑπὸ τῶν σοφῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Πόσον δὲ ὁ καθορισμὸς οὗτος εἶνε σπουδαῖος ἀποδεικνύει τὸ γεγονὸς ὅτι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου διὰ μέσου τῶν παρατηρήσεων τῆς διαβάσεως τῆς Ἀφροδίτης τὸ 1874, τὰ μεγάλα ἔθνη ἀπέστειλαν εἰς τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τοῦ κόσμου ἐπιστημονικὰς ἀποστολάς, καταλαβούσας 80 ἐν ὅλῳ σταθμούς, διὰ τὰς ὁποίας ἐδαπανήθησαν πλέον τῶν ἓξ ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἐπίσης διὰ τοῦ φωτογραφικοῦ αὐτοῦ τηλεσκοπίου θὰ καθορισθῇ μετὰ μεγαλειτέρας ἀκριβείας ἡ θέσις τῶν μεγαλειτέρων πλανητῶν, καὶ αἱ σχετικαὶ θέσεις τῶν διωρύγων τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου, καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀκόμη μυστήρια καὶ ἀνεξιχνίαστα θαυμάσια τοῦ ἀπείρου κάλλους τῶν οὐρανῶν θὰ ἀνακαλυφθοῦν καὶ κατέλθουν ἐκ τῶν οὐρανίων ὑψῶν των αἰχμάλωτα φωτογραφικῆς πλακὸς τολμηρῶν καὶ εὐελπίδων ἀστρονόμων !

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

(Ἀγγλικὸν διήγημα)

Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1782, ὁ κ. Λουδοβῖκος Τεβενέ, εἷς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων χειρούργων τοῦ Καλαί, ἔλαβε μίαν ἀνυπόγραφον ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας προσεκαλεῖτο νὰ περάσῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀπὸ μίαν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, κειμένην εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ εἰς τὸν δρόμον τῶν Παρισίων. Ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος τὸν παρεκάλει νὰ παραλάβῃ μαζύ του καὶ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα τὰ κατάλληλα δι᾽ ἕνα ἀκρωτηριασμόν.

Ὁ Τεβενὲ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν χειρουργικὴν δεξιότητά του. Εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν. Εἶχον κάτι τι τὸ ἀγροῖκον οἱ τρόποι του, ἐν τούτοις ὅλοι τὸν ἠγάπων διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του. Ἔσπευδε παντοῦ προθύμως καὶ παρ᾽ οἰουδήποτε προσκαλούμενος, οὐδέποτε ἠρνεῖτο νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἀλλ᾽ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τὸν ἐξέπληξε κάπως. Ὁ χρόνος, ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα, ὡρίζοντο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀκριβείας καὶ ἡ ὑπογραφὴ ἔλειπε. Ποῖος λοιπὸν τὸν προσκαλεῖ ;

— Κάποιος ἀστεῖος θέλει νὰ χωρατέψῃ μαζί μου καὶ νὰ μὲ κάμῃ νὰ τρέχω ἀδίκως, ἐσκέφθη.

Καὶ ἐπέταξε τὸ γράμμα χωρὶς πλέον νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτό.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔλαβε καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ τώρα θερμότερον διατυπωμένην καὶ μὲ τὴν προσθήκην ὅτι τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἰς τὰς 9 τὸ βράδυ θὰ ἐσταματοῦσε εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του μία ἅμαξα ὅπως τὸν παραλάβῃ.

Πράγματι, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἡ ἅμαξα εὑρίσκετο εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος. Ὁ Τεβενὲ δὲν ἔφερε πλέον ἀντίστασιν, ἀλλ᾽ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν λέγων εἰς τὸν ἁμαξηλάτην :

— Εἰς τίνος τὸ σπῆτι μὲ πᾶτε ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ὁ ἁμαξηλάτης ἀπήντησεν ἀγγλιστὶ μετὰ ψυχρότητος :

— Δὲν ἐνδιαφέρομαι διὰ πράγματα ποῦ ἀγνοῶ.

— Εἶσαι χυδαῖος, ἀνταπήντησεν ὁ χειροῦργος ὀργίλως.

Ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησεν ἐπὶ τέλους ἐνώπιον ἐξοχικῆς τινος ἐπαύλεως.

— Ποῖος μένει ἐδῶ ; Ποῖος εἶναι ἀσθενὴς ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Τεβενέ.

Ἀλλὰ τοῦ ἐδόθη πάλιν ἡ αὐτὴ ἀπάντησις.

* *

Εἰς τὴν θύραν ἔσπευσε πρὸς ὑποδοχήν του ὡραῖός τις νέος ἡλικίας εἴκοσι ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, ὅστις τὸν ὡδήγησεν εἰς εὐρεῖάν τινα αἴθουσαν πλουσίως ἐπιπλωμένην. Ἡ προφορά του τὸν ἐπρόδιδεν ὡς Ἄγγλον καὶ ὁ Τεβενέ, ὅστις ἐγνώριζε λαμπρὰ τὴν ἀγγλικήν, τοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγον ἀγγλιστί.

— Σεῖς ἐστείλατε καὶ μὲ ἐκράξατε ; τὸν ἠρώτησε.

— Σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων διὰ τὴν ἐνόχλησιν ποῦ ἐλάβετε πρὸς χάριν μου, ἀπήντησεν ὁ νέος. Καθήσατε, παρακαλῶ. Ἰδοὺ τσοκολάτα, καφὲς καὶ κρασὶ ἂν θέλετε νὰ πάρετε κανένα ἀναψυκτικὸν πρὸ τῆς ἐγχειρίσεως.

— Στείλατέ μοι πρῶτα τὸν ἀσθενῆ, κύριε. Πρέπει νὰ τὸν ἐξετάσω διὰ νὰ ἴδω ἂν εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἀκρωτηριασμὸς τοῦ πάσχοντος μέλους.

— Εἶναι ἀναγκαῖος, κύριε Τεβενέ, σᾶς διαβεβαιῶ ἐγὼ περὶ τούτου. Καθήσατε. Ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς. Ἀκούσατέ με. Ἰδοὺ ἕνα βαλάντιον περιέχον 100 λίρας. Εἶναι ἡ ἀμοιβή σας διὰ τὴν ἐγχείρησιν τὴν ὁποίαν θὰ κάμετε. Ἂν ἐπιτύχῃ, τότε δὲν ζητῶ ἄλλο τι ἀπὸ ὑμᾶς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἢ ἂν ἀρνηθῆτε νὰ κάμετε τὴν ἐγχείρισιν, ἰδοὺ ἕνα ρεβόλβερ γεμάτο. Εἴθε εἰς τὴν διάκρισίν μου καὶ νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν δὲν σᾶς φονεύσω ἀλύπητα.

— Δὲν φοβοῦμαι καθόλου τὸ ρεβόλβερ σας, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπήντησε ψυχραίμως ὁ ἰατρός. Ἀλλὰ τί θέλετε ; Ἐμπρός, πέτε μου ἄνευ περιφράσεων· τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Πρέπει νὰ μοῦ κόψετε τὸ δεξί μου πόδι.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε, καὶ μὲ πᾶσαν προθυμίαν. Καὶ τὸ κεφάλι σας ἀκόμη, ἂν θέλετε. Ἀλλ᾽ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ πόδι σας φαίνεται ὑγιέστατον. Ἀνεβήκατε πρὸ ὀλίγου τὴν σκάλα σας μὲ τὴν εὐκινησίαν σχοινοβάτου. Τί ἔχει τὸ πόδι σας ;

— Τίποτε, θέλω ὅμως ν᾽ ἀπαλλαγῶ ἀπ᾽ αὐτό.

— Εἶσθε τρελλός, κύριε ;

— Αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς μέλῃ.

— Τί ἁμαρτίαν ἔκαμε αὐτὸ τὸ ὡραῖο πόδι ὥστε νὰ θέλετε νὰ τὸ κόψετε ;

— Καμμίαν. Ἀπεφασίσατε ὅμως νὰ μὲ ἀπαλλάξετε αὐτοῦ.

— Κύριε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω. Φέ ετέ μου τοὐλάχιστον μάρτυρας ὅτι ἔχετε σώας τὰς φρένας.

— Θὰ ἐκτελέσετε τὴν παράκλησίν μου, κύριε ἰατρέ ;

— Μάλιστα, κύριε, ὅταν μοῦ εἴπῃτε καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀκρωτηριάσω.

— Δὲν ἠμπορῶ τώρα νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἴσως μετὰ ἓν ἔτος. Ἀλλὰ στοιχηματίζω, κύριε, μάλιστα, στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἀναγκασθῆτε τότε νὰ ὁμολογήσετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι ὁ ἀκρωτηριασμὸς ἦτο ἀναγκαῖος.

— Δὲν θὰ στοιχηματίσω τίποτε, ἂν δὲν μοῦ πῆτε προηγουμένως τὸ ὄνομά σας, τὴν κατοικίαν σας, τί δουλειὰ κάμνετε . . .

— Θὰ τὰ μάθετε ὅλα κατόπιν. Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

— Ἕνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἀπειλεῖ τὸν γιατρό του μὲ ρεβόλβερ. Ἔχω ὑποχρεώσεις ἀκόμη καὶ πρόςυμας ἕνα ξένον. Δὲν θὰ σᾶς ἀκρωτηριάσω ἄνευ ἀνάγκης. Ἂν θέλετε νὰ γίνετε δολοφόνος ἀθώου ἀνθρώπου, ὁρίστε, πυροβολήσατε.

— Καλά, κύριε, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας τὸ ρεβόλβερ. Δὲν θὰ σᾶς πυροβολήσω, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μοῦ κόψετε τὸ πόδι. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε νὰ κάμετε, εἴτε ἐκ προθυμίας, εἴτε ἐκ τοῦ πόθου τῆς ἀμοιβῆς, εἴτε ἐκ τοῦ φόβου μιᾶς σφαίρας, θὰ τὸ κάμετε ἐξ οἴκτου πρὸς ἐμέ.

— Πῶς ;

— Θὰ συντρίψω τὸ πόδι μου μὲ μιὰ πιστολιά, εἶπεν ὁ Ἄγγλος καὶ καθήσας ἐστήριξε τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ γόνυ του.

Ὁ Τεβενὲ ὥρμησεν ὅπως τὸν ἀναχαιτίσῃ.

— Στάσου, γιὰ τὸ Θεό !

— Μὴ μὲ ἐγγίσετε, ἐφώναξεν ὁ νέος, διότι θὰ σύρω τὴν σκανδάλην. Ἀλλ᾽ ἀπαντήσατέ μου διὰ τελευταίαν φοράν, θὰ μοῦ τὸ κόψῃτε ἢ ὄχι :

— Εἶσθε τρελλός, κύριε, καὶ θὰ κάμω τὸ θέλημά σας. Θὰ σᾶς κόψω τὸ κατηραμένο πόδι σας.

Τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν ἐγχείρησιν. Μόλις δὲ αὕτη ἤρχισεν, ὁ Ἄγγλος ἤναψε τὴν πίπαν του καὶ ὡρκίσθη ὅτι δὲν θὰ τὴν ἄφηνε καθόλου ἀπὸ τὸ χέρι του. Ἐκράτησε δὲ τὸν λόγον του. Τὸ ἀποκοπὲν πόδι ἔκειτο ἤδη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ ἀτάραχος.

Ὁ Τεβενὲ ἐτελείωσε τὴν δουλειάν του ὡς ἀληθὴς ἐπιστήμων. Ὁ ἄρρωστος μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ἐθεραπεύθη. Ἐπλήρωσε τὸν χειροῦργον, τὸν ηὐχαρίστησε μὲ δάκρυα χαρᾶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀγγλίαν μὲ ξύλινο πόδι.

* *

Μετ᾽ ὀλίγας μῆνας ὁ Τεβενὲ ἐλάμβανε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν·

«Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὸ ἐσώκλειστον συνάλλαγμα διὰ 200 λίρας. Μὲ ἐκάματε τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ἀπαλλάξαντός με ἀπὸ τὸ μέλος τὸ ὁποῖον παρενετίθετο ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων μου.

» Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἐξήγησις τῆς τρελλῆς ἰδιοτροπίας μου, ὡς τὴν ἀπεκαλέσατε. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ἐγνώρισα τὴν Αἰμιλίαν Χάρλυ, τὴν ὡραιοτέραν καὶ τελειοτέραν γυναῖκα εἰς τὸν κόσμον ! Τὴν ἐλάτρευσα ! Οἱ συγγενεῖς μου ἐπεθύμουν τὸν γάμον μας διὰ τὴν μεγάλην περιουσίαν της, ἀλλ᾽ ἐγὼ μόνον διὰ τὴν εὐμορφίαν της καὶ διὰ τὸν λαμπρὸν χαρακτῆρά της.

» Ἡνώθην καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους θαυμαστάς της. Ἀ ! ἀγαπητέ μου Τεβενέ, ὑπῆρξα ἀρκετὰ εὐτυχὴς ὥστε νὰ γίνω ὁ ἀτυχέστερος τῶν ἀντιζήλων μου. Μὲ ἠγάπησε,—μὲ ἠγάπησε περισσότερον ὅλων.

» Δὲν μοῦ τὸ ἔκρυψεν. Ἐν τούτοις μὲ ἀπέκρουεν ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον. Μάτην ἐζήτουν τὴν χεῖρά της. Μάτην οἱ συγγενεῖς της καὶ οἱ φίλοι της τὴν παρεκάλουν νὰ ἐνδώσῃ. Ἔμενεν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

» Ἐπὶ πολὺν χρόνον μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσω τὸν λόγον τῆς ἀρνήσεώς της, ἀλλ᾽ ἐπὶ τέλους μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν της μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν. Ἡ μὶς Χάρλυ ἦτο θαῦμα καλλονῆς, ἀλλ᾽ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἔχῃ ξύλινο πόδι.

» Ἔλαβα ἀμέσως τὴν κατάλληλον ἀπόφασιν. Θὰ ἐγινόμουν καὶ ἐγὼ ὅπως αὐτή. Χάρις εἰς ὑμᾶς τὸ κατώρθωσα. Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ . . . ἐνυμφεύθην τὴν μὶς Χάρλυ !»

*

— Εἶχα ἄδικον νὰ τὸν πῶ τρελλόν ; ἐψιθύρισεν ὁ Τεβενὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης. Νὰ περάσῃ κάπως ἡ πρώτη θέρμη τοῦ ἔρωτος, κατεργαράκο, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν πόσον θὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν ἀνοησίαν ποῦ ἔκαμες.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ

Σκίτσα ἀπὸ τὸν βίον τῶν Ἰαπώνων — Αὐτοκράτειρα καὶ αὐτοκράτωρ.—Πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί.—Αἱ Εὐρωπαῖαι καὶ αἱ ἰθαγενεῖς κυρίαι.—Αἱ Ἰαπωνίδες.—Αἱ ἰδέαι τῶν Ἰαπώνων περὶ ἔρωτος καὶ γάμου.—Περίεργοι λεπτομέρειαι.

Πολὺ ἐνδιαφερούσας καὶ ἀγνώστους σχεδὸν πληροφορίας παρέχει καινοφανὲς βιβλίον ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς δοκίμου συγγραφέως Ἀγγλίδος κυρίας Φρέϋζερ περὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐν γένει τῶν Ἰαπώνων, τῆς αὐτοκρατείρας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ χαρακτῆρός των, τῶν ἠθῶν των, περὶ τῶν Ἰαπωνίδων, περὶ τῶν ἰδεῶν ἃς ἔχουν περὶ γάμου καὶ ἔρωτος.

Ἡ κυρία Φρέϋζερ μετέβη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ἰαπωνίας, ἰδοὺ δὲ πῶς περιγράφει τὴν ὑποδοχὴν ἐκείνην : «Εἰς μίαν ἐκ τῶν πλουσιώτατα στολισμένων αἰθουσῶν τοῦ διαμερίσματος τῆς Αὐτοκρατείρας, εὕρομεν 5—6 κυρίας φερούσας εὐρωπαϊκὰς ἐνδυμασίας, χρώματος ὠχροκυανοῦ καὶ ἰόχρου. Μετά τινας στιγμὰς αἱ θύραι ἠνοίχθησαν καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὸ βάδισμα διὰ σειρᾶς ἀτελευτήτων κρυσταλλίνων διαδρόμων, ὅτε εἰς τὸ κέλευσμα «σιγὴ» αἱ ὁμιλίαι ἔπαυσαν μαζῦ μὲ τὰ βήματα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρισκόμεθα εἰς μικρὰν τετράγωνον αἴθουσαν πλήρη ἀνθέων καὶ ἐπεστρωμένην διὰ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος. Μετὰ τὰς τρεῖς κανονισμένας ὑποκλίσεις εὑρέθην ἔμπροσθεν μιᾶς ὠχρᾶς, ἠρέμου, μικρᾶς κυρίας, ἡ ὁποία ἔτεινε πρὸς με τὰς μικροτέρας χεῖρας ἐξ ὅσων ποτὲ ἤγγισα, ἐνῷ τὰ μαῦρα μάτια της, πλήρη ζωῆς καὶ εὐφυΐας, ἐκαρφώνοντο οἱονεὶ ἐρωτηματικῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

Ὡς μόνον κόσμημα ἔφερεν ἐπὶ τῆς ῥόζ-μώβ πολυτελοῦς ἐσθῆτός της ἕνα μεγάλον σάπφειρον. Καὶ πρώτη ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ ἠρώτησε διὰ φωνῆς τόσον σιγανῆς ὥστε μόλις ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀκούσω καίτοι ἀπόλυτος σιγὴ ἐπεκράτει, περὶ τῆς ὑγείας τῆς Ἀνάσσης, καὶ ἀφοῦ κατόπιν μὲ συνεχάρη διὰ τὴν αἰσίαν ἄφιξίν μου εἶπενότι εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ἀπὸ τὰ δύο παιδία ποῦ ἔχω, τ᾽ ἄφησα πρὸς μεγάλην μου λύπην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐνῷ μοῦ ὡμίλει περὶ τῶν τέκνων μου ἀνέλαμψαν πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν προσέλαβον θλιβερὰν ἔκφρασιν. Ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου δὲν ἦτο υἱός της, διότι ποτὲ δὲν ἔκαμε ἰδικά της παιδιά, καὶ τὴν στέρησιν αὐτῶν βαρέως ἔφερεν ἡ Αὐτοκράτειρα. Ἐκ τῆς ἀπωλείας ὅμως αὐτῆς ἐκέρδισε τὸ ἔθνος, διότι ἡ Αὐτοκράτειρα ὅλον τὸν καιρόν της ἀφιέρωσε εἰς φιλοστόργους μερίμνας ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων, δι᾽ οὓς οἱ θησαυροὶ τῆς καρδίας της ὡς καὶ τοῦ θυλακίου του εἶναι ἀνεξάντλητοι.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία· οἱ ὀφθαλμοί του εἶνε σπινθηροβόλοι, καὶ αἱ ὀφρῦς του, ὀφρῦς βαθύνου ἀνδρός Μικροῦ ἀναστήματος καὶ ἀγαθῆς φυσιογνωμίας δὲν παρέχει τὸ ἀρκετὰ περίεργον θέαμα τῶν πλείστων Ἰαπώνων φερόντων εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὰς δυσαναλόγους κοντὰς χεῖράς των. Ἡ παρουσία τοὐναντίον τοῦ Μικάδου εἶνε πολὺ ἀξιοπρεπὴς μὲ τὴν στολὴν τοῦ στρατάρχου στολισμένην μὲ ἀπαστράπτοντα παράσημα.

Ἡ κυρία Φρέϋζερ ἀφηγεῖται χαριέστατον ἐπεισόδιον χαρακτηριστικώτατον τῆς ἐκτιμήσεως πολλῶν ἐκεῖ Εὐρωπαίων πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς. «Συχνὰ—γράφει—μοῦ συνέβη νὰ ἐπιθυμῶ αἱ Ἰαπωνίδες νὰ ἠννόουν πολὺ ὀλιγώτερον τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, παρ᾽ ὅσον ὑποθέτω τὰς ἠννόουν. Διότι τινὲς ἐκ τῶν συζύγων, τῶν συναδέλφων μας φέρονται μὲ τόσην βαθεῖαντραχύτητα πρὸς αὐτάς, καὶ ὁμιλοῦν ἐπὶ παρουσίᾳ των μεθ᾽ ὑψίστης περιφρονήσεως, παραπονούμεναι δι᾽ ἐπίσκεψίν τινα ἐπίσημον, ἡ ὁποία πιθανῶς νὰ διέκοψεν εὐχάριστον συνδιάλεξιν. Καὶ ὅταν ἐγὼ ἐφιλονείκουν μὲ αὐτὰς διὰ τὴν διαγωγὴν αὐτῶν, μοῦ ἀπήντων : αὐταὶ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπ᾽ αὐτά !» Ἡμέραν τινὰ μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν εἴς τινα τῶν πρεσβειῶν, ὅτε μία μεγάλη Ἰαπωνὶς κυρία, ἡ πριγκήπισσα Λ. ἀνηγγέλθη. Ἦτο ἡ ἡμέρα καθ᾽ ἣν ἐδέχετο ἡ κυρία ἐκείνη πρεσβευτοῦ, καὶ ὤφειλε νὰ ἔχῃ τὸν κατάλληλον διερμηνέα, ὡς ὅλαι ἐκάμνομεν εἰς παρομοίας περιστάσεις. Συνεπῶς ἡ πριγκήπισσα, καίτοι δὲν ἐγνώριζεν εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν δὲν ἔφερε μαζύ της διερμηνέα. Ὡς λοιπὸν αὐτὴ εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ οἰκοδέσποινα ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας εἰς τὸν ἀέρα μ᾽ ἔκφρασιν ἀπελπιστικὴν καὶ ἀνέκραξεν (δὲν θέλω νὰ εἴπω εἰς ποίαν γλῶσσαν) Ὦ Οὐρανέ, τί νὰ κάμω μὲ αὐτὸ τὸ πλάσμα ! Τί ἀπεχθὴς ἐνόχλησις ! Ποῦ εἶνε ὁ διερμηνεύς ; Ἄς τρέξῃ ἕνας νὰ τὸν εὕρῃ ! Εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ ἐνοχλητικώτερον πρᾶγμα !» Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐλέγοντο μὲ τόσην δυνατὴν φωνήν, καὶ μὲ τοιαύτας χειρονομίας, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὰ πάντα ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐκείνη κυρία, ἡ τόσον κτηνωδῶς γενομένη δεκτή. Ἔκαμα ὅ,τι εἰμποροῦσα διὰ νὰ σώσω ὅ,τι εἰμποροῦσε νὰ σωθῇ, ἀλλ᾽ ἡ Ἰαπωνὶς ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν ἠννόησε τίποτε κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς ποῦ ἔμεινε. Μετ᾽ ὀλίγον ἀπῆλθον καὶ ἐγώ, καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἠρυθρίασα ἐξ αἰδοῦς διότι ἤμουν Εὐρωπαία !»

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἡ μητρότης εἶνε διὰ τὴν γυναῖκα ἡ κορωνὶς τῆς ζωῆς. Ἐν τούτοις ὁ ἰδεώδης χαρακτηρισμὸς τοῦ Χριστιανικοῦ γάμου δὲν εἶνε ποσῶς ἀντιληπτὸς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Αἱ ἐπίσημοι τάξεις συμμορφοῦνται πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν συνήθειαν εἰς τὴν συμπεριφορὰν των πρὸς τὰς συζύγους των, δηλαδὴ τὰς πέρνουν μαζῆ των ὅταν κάμνουν ἐπισήμους ἐπισκέψεις, ἐν τούτοις τὸ μερίδιον τῶν γυναικῶν ἐκεῖ ὡς συζύγων εἶνε πάντοτε ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία. Ἡ σύζυγος ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάγκην νὰ προβαίνῃ εἰς ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις ἐκτιμήσεως καὶ ἁβρᾶς συμπεριφορᾶς πρὸς αὐτήν.

«Ἡ ἀλήθεια—γράφει ἡ κυρία Φρέϋζερ—εἶνεὅτι ὁ γάμος δὲν ἀποτελεῖ οὔτε θ᾽ ἀποτελέσῃ ποτὲ τὴν ὑπερτάτην βιωτικὴν σχέσιν, ὡς ἐν Εὐρώπῃ. Ἔρως, κατὰ τὴν ἰδικήν μας σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὸ ζήτημα ἐδῶ τοῦ γάμου, καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ μεγάλου τούτου πάθους, τὸ ὁποῖον τόσην ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς δύσεως, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἶνε ἐξαιρετικὸν ὅλως πρᾶγμα, εἶδος πεπρωμένου, γενικῶς καταδικασμένου καὶ θλιβεροῦ πεπρωμένου . . . Οἱ γάμοι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν συνάπτονται πάντοτε ὑπὸ τῶν γονέων ἢ φίλων, καὶ ἡ συγκατάθεσις τῆς νέας καὶ τοῦ νέου δὲν ζητεῖται παρὰ ὀλίγας στιγμὰς προτοῦ λάβουν τὴν πρώτην των συνέντευξιν, οὕτω δὲ σπανίως δύναται νὰ ὑπάρξῃ προσωπικὸν αἴσθημα μεταξὺ των προτοῦ γίνῃ ὁ γάμος. Ἡ Ἀγγλὶς νύμφη δὲν θὰ τὸ εἶχεν εἰς μεγάλην ἐντροπὴν καὶ ἐὰν τῆς ὑπηνίσσοντο ἀκόμη ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸν νέον της σύζυγον. Ἀλλ᾽ οὐχ᾽ οὕτως ἐν Ἰαπωνίᾳ.» Ἡ νέα κόρη εἰς παρομοίαν περίστασιν θ᾽ ἀπήντα ὅτι τοιοῦτον πάθος—ὁ ἔρως—εἶνε μόνον διὰ τὰς γυναῖκας ἐκείνας τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ἀνάγκην αὐτὴ ποτὲ νὰ συναντήσῃ !»

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ἡ Παρισινὴ γλύπτρια Βερένα Φερρώδη

Ἡ παρισινὴ γλύπτρια Βερένα Φερρώδη. —Ἔξωσίς της ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν. — Αἱ σχέσεις της μὲ τὸν Τσάρον. — Τί λέγει ἡ ἰδία. — Ποῦ τὸν ἐπρωτογνώρισε — Ὁ Τσάρος εἰς τὸ σπῆτί της. — Νυκτερινὸς περίπατος ἐφ' ἁμάξης. — Λόγος καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας πρίγκηπος Γεωργίου. — Ὁ ἀποχαιρετισμός.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν ὑπὸ τῆς ρωσσικῆς ἀστυνομίας μία γνωστὴ παρισινὴ καλλιτέχνις, ἡ γλύπτρια Βερένα Φερρώδη, ἥτις εἶχε μεταβῇ ἐκεῖ πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ πολλὰ τὰ σκανδαλώδη ψιθυρίζονται καὶ γράφονται. Λέγουν ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν εἶδε κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπίσκεψίν του εἰς Παρισίους τὴν δεσποινίδα Βερέναν, ἥτις φημίζεται διὰ τὴν καλλονὴν καὶ διὰ τὴν γοητείαν της, καὶ ᾐσθάνθη πρὸς αὐτὴν ἄρρητον συμπάθειαν. Τὸ αἴσθημα δὲ τοῦτο φαίνεται ὅτι καὶ τὸ ἐξωμολογήθη εἰς τὴν καλλιτέχνιδα. Ἡ τελευταία αὕτη ἐνθαρρυνθεῖσα μετέβη εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἀλλὰ τόσον ἐνοχλητικὴ κατέστη καὶ τόσον ἐξέθετε τὸν Τσάρον, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν νὰ τὴν ἀπελάσῃ.

Ἡ ὡραία ὅμως γλύπτρια ἀφηγεῖται διαφοροτρόπως τὰ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου μὲ τὸν κραταιὸν Τσάρον τῆς Ρωσσίας. Ἰδοὺ τί εἶπε εἰς ἕνα ἀμερικανὸν δημοσιογράφον:

* * *

«Εἶμαι καταλυπημένη διότι ἡ ἱστορία αὕτη θὰ

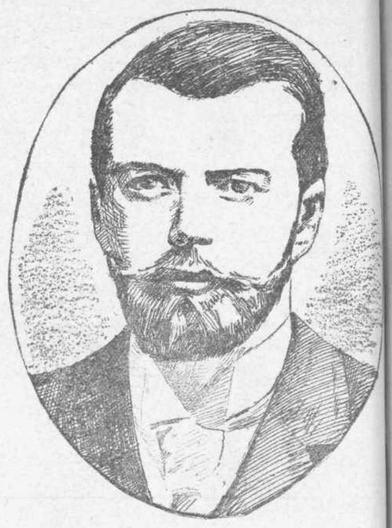

Ο ΤΣΑΡΟΣ

γίνῃ ἰδιοκτησία τοῦ κοινοῦ, διότι δὲν ἐπίστευα ὅτι αἱ ἰδιωτικαί μου ὑποθέσεις ἐσυζητοῦντο δημοσίᾳ ὅπως γίνεται τώρα εἴς τινας χώρας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι λᾶθός μου, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ ἀποφύγω τελείως ἀφοῦ κατὰ τὰς μετὰ τοῦ Τσάρου συνεντεύξεις μου καὶ ἄλλος κόσμος ἦτο παρών. Ἀλλὰ τώρα τόσα κακεντρεχῆ πράγματα λέγονται διὰ λογαριασμόν μου, ὥστε πολυ εὐχαρίστως θὰ σᾶς εἴπω τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν.

»Μίαν πρωΐαν μετέβην εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Δετάϊγ. Ἡ Γαλλία ἦτο ἔξαλλος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ διότι ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα εἶχαν ἔλθει τὴν προηγουμένην εἰς Παρισίους. Ὅταν ἔφθασα εἰς τοῦ Δετάϊγ εὗρον τὸν γηραιόν μου φίλον διατελοῦντα εἰς μεγάλην ἔξαψιν. «Ἀγαπητή μου κόρη, μοῦ ἐφώναξε, διατὶ νὰ ἔλθητε; δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε! Ὁ Τσάρος ἀναμένεται ἐδῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν! Κάμε μου τὴν χάριν νὰ φύγῃς!» Ἐγὼ γελῶσα ἀπεποιήθην νὰ φύγω καὶ νὰ χάσω οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν μέγαν μονάρχην, μολονότι ὁ Δετάϊγ μοῦ παρέστησεν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ εἶνε παρὼν εἰς τοιαύτην αὐτοκρατορικὴν ἐπίσκεψιν ἄνευ εἰδικῆς ἐντολῆς καὶ χιλίων ἄλλων διατυπώσεων.

»Καὶ ἐφιλονεικοῦμεν ἀκόμη ὅτε ἔφθασεν ἡ Αὐτοκρατορικὴ συνοδεία. Ἦσαν ὁ πρόεδρος Φὼρ, ὁ Τσάρος καὶ πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἄλλα μεγάλα ὑποκείμενα τὰ ὁποῖα βεβαίως δὲ ἐγνώριζον. Εὐτυχῶς μεταξὺ τῆς συνοδείας ἦσαν καὶ δύο καλλιτέχναι ὁ Ρουβὸ-δὲ-Σαβὰν καὶ ὁ Ζερὼμ, τῶν ὁποίων τὰ ἐργαστήρια ὁ Τσάρος εἶχεν ἤδη ἐπισκεφθῆ, καὶ οἱ ὁποῖοι προσεκλήθησαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν συνοδείαν εἰς τὴν ἐπισκεψιντῶν λοιπῶν.

»Καθ' ὃν χρόνον ὁ Δετάϊγ ἐπεδείκνυε τὰς εἰκόνας του εἰς τὸν Τσάρον καὶ τὸν Φὼρ, ἐγὼ εἰς μίαν γωνίαν συνωμίλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ μὲ τὸν Ζερὼμ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχε παρασημοφορηθῆ ὑπὸ τοῦ Τσάρου, καὶ ἦτο φυσικὰ εὐτυχέστατος διὰ τὴν εὔνοιαν ταύτην καὶ τιμήν.

»Αἴφνης ὁ Τσάρος ἔστη ἐνώπιον ἀγαλματίου ἐξ ὀπτῆς γῆς, παριστῶντος τὸν μικρόν μου ἀδελφὸν τὸ ὁποῖον εἶχα κάμει ἐγὼ καὶ τὸ ἐχάρισα εἰς τὸν Δετάϊγ.

»—Ἆ! τοῦτο εἶνε καλόν, εἶπεν ὁ Τσάρος. Ἀληθῶς, νομίζω ὅτι εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ὡραῖον.

»Καὶ ἤρχισε νὰ τὸ παρατηρῇ ἐκ διαφόρων ἀπόψεων.

»Ὁ Ζερὼμ μοὶ ἐψιθύρισεν:

»—Αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδικόνσας Βερένα;»

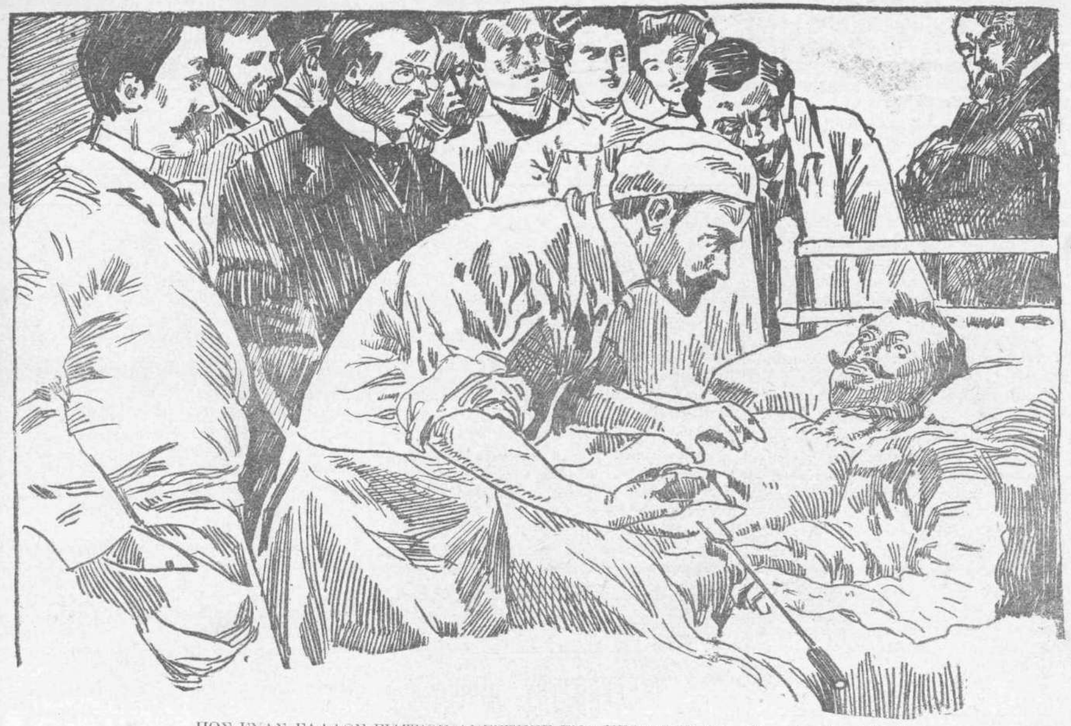

ΠΩΣ ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΕΝΑ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΝ (ἴδε σχετικὸν ἄρθρον)

»—Ναί, ἀπήντησα.

»—Λοιπόν, κύτταξε, θὰ παρασημοφορηθῇς καὶ σύ, μοῦ λέγει ὁ γηραιός μου φίλος, καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς.

»Καὶ προτοῦ καλὰ-καλὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω τί συνέβη, ἀφοῦ ὁ Δετάϊγ τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ ἐμοῦ, ὅλη ἡ συνοδεία ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος μου ἐνῷ ὁ Τσάρος πλησιάσας μοῦ εἶπεν ὅτι χαίρει διὰ τὴν γνωριμίαν μου τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ τὸ μαρμάρινον ἀγαλμάτιον τῆς «Ὀδύνης» τὸ ὁποῖον εἶνε ἐστημένον εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Πετρουπόλεως ἦτο ἀπὸ τὰ εὐνοούμενά του δημιουργήματα τῆς γλυπτικῆς.

»Μετὰ τὴν πρώτην ἔκπληξίν μου ἐπανέκτησα τὴν ψυχραιμίαν μου καὶ ἤρχισα ν' ἀπαντῶ εἰς τὸν Τσάρον, καὶ ταχέως ἡ μεταξύ μας συνδιάλεξις ἐζωήρευσε. Καίτοι δὲ ὁ μὲν Φέλιξ Φὼρ ἐφαίνετο δυσανασχετῶν καὶ ὁ κ. Μολλὰρ—ὁ διευθυντὴς τοῦ πρωτοκόλλου—μοῦ ἔκανε ἀπελπιστικὰ νοήματα καὶ σημεῖα μάλιστα ὁσάκις ἐγέλων, ὁ Τσάρος ὅμως δὲν ἐφαίνετο διόλου ὅτι δυσηρεστεῖτο διότι εὗρε τέλος κἄποιον ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς Αὐτόν, διότι καὶ ὁ Δετάϊγ καὶ οἱ ἄλλοι καλλιτέχναι τόσῳ εἶχαν φοβηθῆ καὶ τόσῳ τὰ εἶχαν χάσει μὲ τὰς ὑποκλίσεις ποῦ ἔπρεπε νὰ τοῦ κάμουν, ὥστε εἶχαν τελείως ἀπομωρανθῆ. Ὁ Τσάρος ἦτο τόσῳ νέος, τόσῳ ἀφελής, ὥστε μόλις ἠννόησεν ὅτι ἦτο προσωπικότης μεγαλητέρα ἐμοῦ, τοῦ ὡμίλουν δὲ, ὡς θὰ ὡμίλουν καὶ πρὸς οἱονδήποτε ἄλλον ξένον ἄξιον ἐνδιαφέροντος.

»Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ συνδιάλεξιν ὁ Τσάρος ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Δετάϊγ, τὸν ὁποῖον εἶχε τελείως λησμονήσει κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, μολονότι ὁ Δετάϊγ εἶνε ὁ εὐνοούμενος καλλιτέχνης τοῦ κόσμου. Μετά τινα λεπτὰ ὅλη ἡ συνοδεία ἀπῆλθεν.

»Τὴν αὐτὴν νύκτα μετὰ τὴν ὅπεραν ὁ κόμης Δ' Ἐπανιὰ μ' ἐπῆρεν εἰς τὸ καφενεῖον των Παρισίων.

Διηυθύνθυμεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μικροτέρας αἰθούσας εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶνε παρὰ ὀλίγα τραπέζια, προωρισμένα διὰ πολὺ ἐκλεκτὰ πρόσωπα. Εἰς ἓν τραπέζι ἦσαν ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, οἱ μεγάλοι δοῦκες τῆς Ρωσσίας, ἡ Μαργαρίτα Δυβὰλ, ἡ ἐκδότις de la Fronde, καὶ ἡ δεσποινὶς Δέλνα, τῆς ὄπερας. Εἰς ἄλλο τραπέζι ἦσαν ὁ στρατηγὸς Πανιζάρδι, ὁ Ἰταλὸς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος, καὶ μία κυρία τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζα. Μαζύ μας λοιπὸν αὐτοὶ ἦσαν ποῦ εἴμεθα εἰς αὐτὴν τὴν αἴθουσαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν μίαν τρεῖς ἄλλοι ἄνδρες εἰσῆλθον, καὶ ὁ κόμης Δ' Ἐσπανιὰ ὑποκλινόμενος, μοῦ εἶπεν.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Τσάρος.

»Τὸν παρετήρησα καὶ τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως.

»Ὁ Τσάρος εἶπε κἄτι τι ρωσσιστὶ εἰς τὸν πρίγκηπα Γεώργιον καὶ εἰς τοὺς μεγάλους δοῦκας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐγερθῆ διὰ νὰ χαιρετήσουν, μεθ' ὃ διηυθύνθη εἰς ἄλλο τραπέζι καὶ ἐκάθησε μὲ τὸν κ. Μολλὰρ, ὁ ὁποῖος φαίνεται τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς νυκτερινὸς πιλότος, καὶ μὲ τὸν τρίτον τῆς συντροφιᾶς των, ἕνα Ρῶσσον μέλος τῆς ἀκολουθίας του.

»Οὕτως ὁ Τσάρος καὶ ἐγὼ εἴμεθα ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου χωριζόμενοι ὑπό τινων τραπεζῶν. Τὸ ἐπανωφόρι του δὲν τὸ ἔβγαλε, ἁπλῶς τὸ ἤνοιξε, καὶ ἠμπόρεσα νὰ ἴδω ὅτι ἔφερε τὸ σύνηθες ἔνδυμά του τῆς ἑσπέρας. Κατόπιν ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἴδιον ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα τῶν Ἠλισίων τὴν ἐνδεκάτην, διὰ νὰ κάμῃ ἕνα ἀνεπίσημον γῦρον καὶ ἴδῃ ὀλίγον τὴν νυκτερινὴν ζωὴν των Παρισίων, καὶ τοῦτο ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας τῶν συμβούλων του, διότι οἱ Γάλλοι ἐφοβοῦντο τρομερὰ μὴ ὁ αὐτοκρατορικός των ξένος δολοφονηθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν.

»Ἤδη οἱ ὀφθαλμοί μας συνηντήθησαν. Ὁ Τσάρος μὲ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, ὑπεμειδίασε, καὶ ὑψῶν τὸ πλῆρες καμπανίτου κύπελλον ὡσὰν νὰ προέπινεν εἰς ὑγείαν μου τὸ ἐξεκένωσεν.

»Ἓν λεπτὸν κατόπιν ὡμίλησεν εἰς τὸν κ. Μολλάρ, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του καὶ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Τσάρου κατὰ τὴν αὐτοκρατορικήν του ἐπιθυμίαν. Ἐκεῖ προσεκλήθην νὰ καθήσω, καὶ ταχέως ἔμεινα τὲτ-ἀτὲτ με τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἤμην τόσῳ στὰ καλά μου ὅσον τὴν πρωιαν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Δετάϊγ, καὶ μετά τινα σιγὴν ὁ Τσάρος μοῦ εἶπε μὲ τὴν ὡραίαν καὶ βραδεῖαν προφοράν του γαλλιστί.

— Διατὶ δὲν εἶσθε ὅπως σήμερα τὸ πρωΐ; Καὶ διατὶ δὲν γελᾶτε; Ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω τὸ γέλοιο σας!

Τοῦτο μ' ἔκαμε καὶ χωρὶς νὰ θέλω, νὰ γελάσω. Οὕτως συνωμιλοῦμεν πάλιν ὡς παλαιοὶ φίλοι. Ὁ Τσάρος μοῦ ἀπηύθυνε χιλίας ἐρωτήσεις διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ τὰς Παρισινὰς, διὰ τοὺς Παρισινοὺς καλλιτέχνας, ὡμίλει δὲ πολὺ ἐλευθέρως καὶ διὰ τὰς ἰδικάς του κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας.

»Μετὰ δύο περίπου ὥρας:

»—Αὔριον θὰ μὲ πάρουν ἐνωρὶς εἰς τὰς Βερσαλλίας.

Φοβοῦμαι ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταβῶ. Ἔρχεσθε;

«Δὲν εἴξευρα τί νὰ εἴπω. Εἶπα, Ναί.

«Ὅταν κατέβημεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἡ ἅμαξά μου ἔτρεξεν, ὁ Τσάρος δὲ ἀνεφώνησεν.

»—Ἆ! Ἔχετε ἀνοικτὴν ἅμαξαν. Τί ἀπολαυστικὴ νύξ!»

»Μ' ἐβοήθησε ν' ἀναβῶ εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃ ἄδειαν ἀνέβη καὶ αὐτὸς καὶ ἐκάθησε πλησίον μου. Τὸ δικό του τὸ κουπὲ μὲ τὸν κ. Μολλὰρ ἠκολούθει εἰς καλὴν ἀπόστασιν. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πεδίον τῶν Ἠλυσίων, ὁ Τσάρος διέταξε «βῆμα» τότε στρέφων πρὸς ἐμὲ «ὑποθέτω—εἶπε—ὅτι δὲν εἶσθε βιαστική. Εἶνε τόσον ἰδεώδης ἡ νὺξ αὐτή!»

»Δωδεκὰς ποδηλατῶν περιεκύκλωσαν τὴν ἅμαξάν μας, ἄλλοι ἐμπρὸς ἄλλοι ὀπίσω, καὶ ἄλλοι ἑκατέρωθεν. Ὅταν ὁ Τσάρος τοὺς παρετήρησε ἐγέλασε καὶ εἶπεν· «Αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶνε μυστικοὶ πράκτορες ἐντεταλμένοι τὴν ἀσφάλειάν μου. Καὶ θὰ τοὺς φαίνεται

παράξενον, διότι, ὁ νυκτερινὸς αὐτὸς περίπατος δὲν ἦτο διόλου εἰς τὸ πρόγραμμα.

«Μετά τινα σιγὴν. ἡ χείρ του ἐπῆρε τὴν ἰδικήν μου καὶ τὴν ἐκράτησε. Δὲν εἶδόν τι κακὸν εἰς τοῦτο καὶ δὲν ἐδίσταζα νὰ τὴν ἀφήσω.

«Ἡ «Βικτώρια» τώρα ἔβαινε βραδέως πρὸς τὴν θριαμβευτικὴν Ἴριδα, ἡ ὁποία διεγράφετο λευκὴ εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὴν μυστήριον τῆς νυκτός. Κατὰ τὴν συνομιλίαν μας μετεχειριζόμην πάντοτε τὴν ἔκφρασιν ἡ «Ὑμετέρα Μεγαλειότης», καὶ τοῦ ὡμίλουν πάντοτε εἰς τρίτον πρόσωπον. Αἴφνης ὅμως μὲ διακόπτει μὲ ἀνυπομονησίαν.

»—Μὴ μεταχειρίζεσαι αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν.

»—Τί πρέπει νὰ εἴπω; ἠρώτησα γελῶσα. Πῶς πρέπει μία ταπεινὴ ὡς ἐγὼ ν' ἀποτείνωμαι πρὸς τὸν Τσάρον τῆς Ρωσσίας;

»—Λέγε «σεῖς» ἁπλῶς «σεῖς» ἀπήντησε. Νὰ μοῦ συμπεριφέρεσαι ὡς πρὸς φίλον. Καὶ μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν χειλέων του.

«Ὅταν τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὁ Τσάρος εἶπεν:

»— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἐγνώριζα περισσότερον Βερένα—κατὰ πρώτην φορὰν τότε μὲ ὠνόμαζε μὲ τὸ πρῶτο μου ὄνομα.—Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔφευγα ἀπὸ τὰς τελετὰς καὶ ὑποδοχάς, καὶ νὰ ἀπελάμβανον τὴν συντροφιὰν εὐφυῶν καλλιτεχνῶν.» Ἡ θύρα μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνοίχθη, καὶ ὁ ὑπηρέτης μου μ' ἐπερίμενε. Ἔνευσα τότε νὰ πλησιάσῃ τὸ κουπέ του, τὸ ὁποῖον εἶχε σταματήσει ὀλίγον μακρύτερα. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ὅπου εἴχαμε σταθῆ ἡμεῖς: «Χαίρετε μοῦ εἶπε πάλιν.—Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχάριστον συντροφιὰν ποῦ μοῦ ἐχαρίσατε.» «Εἰσῆλθα τότε εἰς τὴν ἅμαξάν του, ἡ ὁποία ἀπῆλθε δρομαίως.

«Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐνεδυόμην ἀκόμη ὅταν ἡ θαλαμηπόλος εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐργαστήριον ἕνας κύριος ἔχει ἀνάγκην νὰ μὲ ἴδῃ.

»—Ποῦ εἶνε τὸ ἐπισκεπτήριόν του; ἠρώτησα.

»—Λέγει ὅτι δὲν ἔχει μαζύ του, δὲν εἰμποροῦσα δὲ νὰ ἐννοήσω τὸ ὄνομά του. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶνε Ἄγγλος, δεσποινίς.

«Αἴφνης ὡς ἀστραπὴ μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ἦτο ὁ Τσάρος καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ ἐργαστήριον. Καὶ πράγματι ἦτο ὁ Τσάρος μὲ τὸν βραχὺν ἐπενδύτην του καὶ μὲ τὴν ῥάβδον του εἰς χεῖρας, ὅμοιος καθ' ὅλα μὲ κοινὸν θνητὸν ὁ ὁποῖος ἐβγῆκε νὰ κάμῃ πρωϊνὸν περίπατον.

»—Θὰ μὲ συγχωρήσητε διότι ἦλθον τόσον ἐνωρίς; Μοῦ εἶπεν. Ἐφρόντισα νὰ τοὺς ξεφύγω μὲ τὴν πρόφασιν μονήρους περιπάτου εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ ἡ οἰκία σας ἦτο εἰς τὸν δρόμον μου. Σήμερον φεύγω καὶ ἤθελα νὰ σᾶς εἴπω «Ὑγιαίνετε!» Ἤθελα νὰ ἴδω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζεσθε. Εἶσθε καλὰ σήμερα Βερένα; προσέθεσεν ἀγαθώτατα ὑπομειδιῶν καὶ τείνων τὴν χεῖρά του.

«Εἶχα πολὺ συγκινηθῆ ἐκ τῆς εὐνοίας του, καὶ πολὺ κολακευθῆ, καί, ἐὰν πρέπῃ νὰ εἴπω τὴν ὅλην ἀλήθειαν, ἡ ἐπίσκεψίς του, τὸ ὅτι ἐσκέφθη δι' ἐμέ, μὲ εἶχε καταστήσει πολὺ εὐτυχῆ. Ἐξήτασε τὰ πάντα εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ ἐξέλεξεν ἀργυροῦν μετάλλιον φέρων τὴν προτομήν μου, ὡς ἐνθύμιον τῆς ἐπισκέψεώς του, εἰς ἐμὲ δὲ ἐχάρισε ἓν κόσμημα, ἀρραβῶνα φιλίας. Ἔμεινεν ἐπὶ 3)4 τῆς ὥρας. Κατὰ τὰς 9 μοῦ ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ εἶπεν.

»—Εἶσθε πολὺ ὡραία Βερένα. Θὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὅταν ὁ νοῦς μου θὰ ἐπαναφέρεται εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας ἡμέρας τῶν Παρισίων, λυποῦμαι ποῦ δὲν λέγω «χαίρετε».

»—Ὦ! θὰ ξανάλθετε εἰς τὸ Παρίσι εἶπα, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσω καίτοι διὰ κάποιον λόγον ἤμην λυπημένη.

»—Ποιὸς ἠξεύρει; ἀπήντησεν ὁ Τσάρος.

»—Δυνατὸν νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ εἰς Πετρούπολιν καὶ νὰ μεταφυτεύσω ἐκεῖ τὸ ἐργαστήριόν μου· καὶ ἐὰν ποτὲ καταδέχεσθε πάλιν νὰ μὲ τιμήσητε ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸ ἐνίοτε.

»—Εἰς τὴν Πετρούπολιν—μοῦ ἀπήντησεν—αἱ περιστάσεις θὰ εἶνε διαφορετικαί. Συνηντήθημεν, ἤδη χωριζόμεθα. Οἱ δρόμοι μας εἶνε πολὺ μακρυὰ ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

«Τότε μὲ ἐφίλησεν, καὶ ἐπειδὴ εἶχα ἀκούσει ὅτι τοῦτο εἶνε προνόμιον τῶν βασιλέων, δὲν ἔφερα ἀντίστασιν. Κατόπιν ἀπῆλθεν. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἀνεσήκωσα τὸ παραπέτασμα εἶδα ὅτι ἕνας σύντροφος τὸν ἐπερίμενε. Οὗτος ἐφώναξεν ἓν ὄχημα, ἀλλ' ὁ Τσάρος ἀπεποιήθη ν' ἀναβῇ· καὶ οὕτω πεζῇ ἔφθασαν εἰς τὰ ἀνάκτορα χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ μολονότι εἰκόνες Νικολάου τοῦ 2ου παντοῦ ἐπωλοῦντο. Ἀργότερα ὅτε ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα ἀνεχώρουν, ἐκαθήμην εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐξέδρας, καὶ εἶδα αὐτὸν νὰ διέρχεται ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἓξ ἵππων. Ἐφόρει ὡραίαν στολήν, ἐπευφημεῖτο δὲ ἀπὸ χιλιάδας χιλιάδων φωνῶν. Συνωδεύετο ἀπὸ λάμποντας ἀξιωματικούς, συντάγματα θωρακοφόρων προηγοῦντο καὶ εἵποντο τῆς ἁμάξης του, καὶ περιεκυκλοῦτο ἀπὸ τὸν ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν. Ἂ! βεβαίως τότε ἦτο διαφορετικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν ἐπισκέπτην μου. Ἡ φιλική μας συνδιάλεξις μοῦ ἐφαίνετο ἤδη ὡς εἶδος ἀπομακρυσμένου ἐξάλλου ἡμισβυσμένου ὀνείρου.

«Καὶ αὐτὰ εἶνε ὅλα» συνεπέρασεν ἡ δεσποινὶς Φερρώδη. Ὅλα σεῖς τώρα τὰ ἠξεύρετε. Οὐδέποτε πλέον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ξαναεῖδα τὸν Τσάρον εἰς τὴν Πετρούπολιν ἢ ὅπου ἀλλοῦ. Ἐπῆγα εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὄχι διὰ νὰ ἴδω Αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδω τὸν τόπον του. Καὶ ἔμεινα ἐκεῖ σχεδὸν ἔτος. Ἐγενόμην δεκτὴ πολὺ εὐχαρίστως καὶ φιλοφρόνως μοῦ συμπεριεφέροντο. Ἐπέστρεφα δὲ ὅταν εἶχα ἑτοιμασθῆ καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ διαδόσεις ὅτι μ' ἐδίωξαν μοῦ εἶναι ἁπλῶς κακεντρεχῆ κατασκευάσματα».

Η ΕΛΕΝΗ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μυθικαὶ παραδόσεις καὶ λαογραφία.—Μῦθοι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι—Ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου ἀναζῶσα εἰς τὴν Ἀμερικήν—Πῶς ἔγεινε ὁ πρῶτος πόλεμος εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Νορβάνη—Ἑλένη—Φῶς εἰς τὰ σκότη τῶν αἰώνων.—Ἀλληγορικαὶ εἰκόνες.

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καὶ κατ' ἀρκετὰ μακρὰν περίοδον καθ' ἣν οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς οὐδενὸς λόγου ἔκριναν ἀξίους τοὺς ὡραίους μύθους τῶν διαφόρων λαῶν, ὡς παιδικὰ δὲ πράγματα ἐθεώρουν τὴν ἔρευναν τῆς σήμερον λεγομένης λαογραφίας αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἀπό τινων ἐτῶν τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλολογίας δὲν περιφρονεῖται πλέον. Τοὐναντίον τὰ μεγαλείτερα φιλολογικὰ πνεύματα σήμερον δεικνύουν μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς τὰς ἀρχεγόνους αὐτὰς παραδόσεις τῶν λαῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπαναφέρουν ὀπίσω εἰς τὰς πρώτας—πρώτας ἀφυπνίσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ μᾶς καταδεικνύουν πῶς οἱ εὐαίσθητοι καὶ εὐφάνταστοι πρόγονοί μας ἐξήγουν τὰ περικυκλοῦντα αὐτοὺς φυσικὰ φαινόμενα εἰς μύθους, οἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ ἔχασαν τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν μεταφορικὴν σημασίαν ἐπιζήσαντες μόνον εἰς τὰ σχολεῖα. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους οἱ περὶ τὴν συγκριτικὴν ἱστορίαν καὶ συγκριτικὴν θρησκείαν καταγινόμενοι σοφοὶ ἀπεφάσισαν ὅπως εἰς τὰς μυθολογικὰς αὐτὰς παραδόσεις ἀποδώσουν τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἔννοιαν, καὶ ἐκ τῆς παρατηρουμένης αὐτῶν γενικότητος συναγάγωσι πειστικὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς δοξασίας τῆς κοινῆς καταγωγῆς τῶν λαῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ αὐταὶ παραδόσεις ὑφίστανται.

* * *

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν περιεργοτάτην ὄντως ἀφήγησιν μύθου τινὸς περὶ ἄλλης τρωϊκῆς Ἑλένης Ἰνδο-αμερικανῆς αὐτῆς, μύθου πολλὴν ἔχοντος τὴν σχέσιν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν μῦθον τῆς ἁρπαγῆς τῆς ὡραίας Ἑλένης καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἂς ρίψωμεν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀλύτου ἔτι ζητήματος—στενότατα συνδεδεμένου μετὰ τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων—ἐὰν οἱ Ἀμερικανο-Ἰνδοὶ εἶνε ἀσιατικῆς ἢ οὔ καταγωγῆς. Πρὸ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν θεωρίαν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζεύγους, ἢ ὅτι ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἐξεφύτρωσεν ἐξ ὀμφαλοῦ τινος τῆς γῆς, δίκην ἀμανίτου. Συνεπῶς λέγει—δὲν εὑρίσκει λόγον δι' ὃν δέον νἀναζητήσῃ ξένην καταγωγὴν διὰ τοὺς αὐτόχθονας Ἰνδο-Ἀμερικανούς. Διότι εἶνε δυνατὸν καὶ δι' αὐτοὺς νὰ προϋπῆρξε εἷς ἐρυθρὸς Ἀδάμ, καὶ μία ἐρυθρὰ Εὔα, οἱ ὁποῖοι νὰ μὴ εἶχον καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν, ἐξ ὧν κατάγονται αἱ λευκαὶ φυλαὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ ἄλλου δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐστερημένον ἀπολύτως ἐπιστημονικοῦ χαρακτηρος τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς δυνατὸν νὰ κατάγωνται ἀπὸ ὀλίγους βαρβάρους ἀπογόνους τοῦ Σηέμ, ἢ τοῦ Χάμ, ἢ τοῦ Ζαφὲ, οἱ ὁποῖοι ἐξ Ἀσίας διεπεραιώθησαν διὰ τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἢ οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν διὰ τῶν ἱστίων νὰ διαπλεύσουν τὰς θαλάσσας μεταξὺ τῶν Ἀμερικανικῶν ἠπείρων, καὶ τῶν ἀντικειμένων ἀκτῶν τῆς Ἀσίας, Πολυνησίας, καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης. Διότι ὄντως μεταξὺ τῶν Ἀμερικανικῶν φυλῶν καὶ τῶν Ἐσκιμώων, τῶν κατοίκων τοῦ Βορνέου, τῶν Αὐστραλῶν, καὶ ἄλλων ὁμάδων μεθ' ὧν δὲν ἔχουν ἄμεσον σχέσιν, ὑπάρχουν ὄντως ὡρισμέναι ἀναλογίαι ἠθῶν καὶ ἐθίμων προδίδουσαι συγγένειάν τινα μεταξὺ αὐτῶν.

* * *

Τὸν περὶ τῆς Ἰνδικῆς Ἑλένης μῦθον ἀφηγεῖται ὁ Ἱερεμίας Κουρτὲν εἰς τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν λαογραφικὸν βιβλίον του περὶ «Δημιουργίας τῶν Μύθων εἰς τὴν Πρωτόγονον Ἀμερικὴν», ἐξαίρει δὲ ὁ ἴδιος τὴν ὑπάρχουσαν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ μύθου καὶ τοῦ μύθου τῆς Νορβάνης, τῆς Ἰνδῆς γυναικός, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τοῦ πρώτου πολέμου εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν Ἰνδικὴν παράδοσιν.

Ἡ Νορβάνη, ὡς ἡ Ἑλένη τοῦ Μενελάου, ἦτο ὡραιοτάτη γυνή, πολλοὶ δὲ μνηστῆρες ἐζήτουν τὴν χεῖρά της. Αὐτὴ ὅμως ἐξ ὅλων ἐπροτίμησε τὸν Νόρβις, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν οἶκον ἦλθε ὡς νόμιμος σύζυγος.

Διαρκούσης τῆς γαμηλίου πανηγύρεως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νόρβις οἱ ἀδελφοὶ Τέδε-Βιὸν ἀπὸ τὸ Κοΐ-Νονσόνο. Ἡ Νορβάνη ἐχόρευσε μαζύ τους, μὴ γνωρίζουσα τί ἔπραττε. «Ἐχόρευσε μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο τῆς οἰκίας, καὶ μόνον μετ' ἀρκετὴν ὥραν εἶδεν ὅτι ἐχόρευε μαζύ τους.

»Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐκάθησαν κάτω, ἐκάθησε καὶ αὐτὴ μαζύ τους. Μετά τινας στιγμὰς ἐσηκώθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἔφυγαν.

»Δὲν παρῆλθεν ὀλίγη ὥρα ποῦ ἔφυγαν, καὶ ἔρχεται ὁ Νόρβις. Κάθηται κάτω καὶ ἐρωτᾷ ἕνα ἀπὸ τοὺς πλησίον του εὑρισκομένους.

»Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκά μου;

»Ἡ Νορβάνη ἔφυγε μαζὺ μὲ τοὺς δύο ἀδελφοὺς Τέδε-Βιόν.

»Δὲν τὸ πιστεύω αὐτό, εἶπεν ὁ Νόρβις.

»Ἀνετινάχθη κατόπιν, ἔκαμε μία βόλτα καὶ ἠρώτησε καὶ ἄλλους. Ὅλοι τοῦ εἶπον ὅτι ἡ Νορβάνη ἔφυγε μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Τέδε-Βιόν.»

Τότε ἐξῆλθεν ὁ Νόρβις καὶ συνήθροισε τὸν λαόν του καὶ ἔσπευσε ταχέως πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς δύο ἅρπαγας ἀδελφούς.

Ἐν τῷ μεταξὺ οὗτοι εἶχον τὴν Νορβάνην εἰς τὸ σπῆτι των παρὰ τὸν ποταμὸν Βοέμα-Μέμ. Τὴν ἐπομένην δὲ πρωΐαν ἐνῷ ἔτρωγαν παρετήρησαν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ τοὺς δύο ἀδελφοὺς Βοὺλ-Βούλχ.

— Ἤλθαμεν ἐδῶ—τοὺς φωνάζουν ἀπὸ τὴν ὄχθην ὅπου ἦσαν—διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ὅτι ὁ Νόρβις εἶνε πολὺ ἀγανακτημένος. Ἐξήγειρεν ὅλον τὸν λαόν του, καὶ ὅλοι ἔρχονται. Μᾶς ἔστειλε δὲ νὰ σᾶς εἴπουμεν ὅτι εἶνε ὄπισθεν τοῦ Βοέμα-Μὲμ καὶ περιμένει. Ὁ Νόρβις ζητεῖ νὰ τοῦ στείλετε αὐτὴν τὴν γυναῖκα.»

Ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ Τέδε-Βιὸν ἠρνήθησαν.

«Δὲν δυνάμεθα—εἶπαν—νὰ τὴν παραδώσωμεν. Δὲν ἤλθομεν εἰς τὸν χορὸν δι' αὐτήν, καὶ δὲν τὴν ἐπήραμεν ἡμεῖς ἀπ' αὐτόν. Αὐτὴ ἦλθε μαζύ μας μὲ τὴν θέλησίν της. Ἐὰν τὴν διώξωμεν ἡμεῖς, αὐτὴ εἰμπόρει νὰ ξαναέλθῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς ἡμᾶς. Εἶνε ἐλευθέρα νὰ φύγῃ ὁπόταν θέλῃ, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ τὴν δώσωμεν εἰς κανένα.»

Ὅταν ὁ Νόρβις ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἀπεφάσισε νὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν γυναῖκα. Οἱ ἀντίπαλοι συνήγαγον τοὺς πολεμιστάς των. Καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ συνεκροτήθη μάχη, χωρὶς εἰς κανένα νὰ κλίνῃ ἡ νίκη. Τὴν ἐπομένην ἐπανελήφθη ἡ μάχη λυσσωδεστέρα, ὅτε δὲ ἔδυσεν ὁ ἥλιος ὀλίγοι ἑκατέρωθεν εἶχον μείνει ζωντανοί. Ὅσοι δὲ εἶχαν σκοτωθῆ ἦσαν πληγωμένοι καὶ ἑτοιμοθάνατοι.

»Μετὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἡμέραν οὐδεὶς πλέον ἤθελε νὰ πολεμήσῃ.

Ὁ Νόρβις ἐπανῆλθε εἰς τὴν πατρίδα του χωρὶς τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐκάλει σύζυγόν του, ὅταν δὲ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Τέδε Βιὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπητί των εὗρον ὅτι ἡ Νορβάνη εἶχε φύγει εἰς Νόρβαν-Μπουλί.

»Αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος τῆς πρώτης μάχης ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδεὶς ἐκέρδισε τίποτε, καὶ πολλοὶ ἐσκοτώθησαν.

»Ἀφοῦ ἡ Νορβάνη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα της, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Ἐσσίαν.

— Ἀδελφέ μου, ἔπραξα ἄδικα. Τώρα ποῦ συλλογίζομαι βλέπω ὅτι ὑπῆρξα ἄδικη. Ὅλα τὰ ἐννοῶ σήμερα. Βλέπω ὅτι ἐὰν δεν ἐχόρευα μὲ τὸν Τέδε-Βιον, ἐὰν δὲν ἔφευγα μαζύ του, δὲν θὰ ἐγίνετο πόλεμος, οὔτε ταραχὴ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἐὰν ἐχόρευα μαζὺ μὲ τὸν Νόρβις, δὲν θὰ ἐγίνοντο μάχαι, δεν θὰ ἐγίνοντο σκοτωμοί. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ὑπάγω μὲ τὸν Νόρβις. Δὲν ἠξεύρω διατί, δὲν τὸν ἀγαποῦσα ὅμως. Ἐχόρευσα μὲ τὸν Τέδε-Βιόν, καὶ ἐκάθησα μαζύ του, καὶ ἔφυγα μαζύ του προτοῦ ἐννοήσω τί ἔκαμνα.»

Ἀλλ' ὁ Ἰνδο-Ἀμερικανικὸς μῦθος ἔχει ὡς ὁ Ὁμηρικός, καὶ αὐτὸς τὴν Κασσάνδραν του, ἡ ὁποία «ἐγνώριζε τί συνέβαινε μακρὰν εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ θὰ συνέβαινε μετ' ὀλίγον, μολονότι οὐδεὶς τὴν εἶχε πληροφορήσῃ περὶ αὐτων.» Ἡ Ἰνδικὴ αὐτὴ Κασσάνδρα ὁμιλοῦσα εἰς τὸν ἔγγονόν της πέντε ἔτη μετὰ τὴν πρώτην μάχην ἔλεγεν·

»Ὑπάρχει εἰς τὸ Νόρβαν-Μπουλὶ μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπροξένησεν ὅλην αὐτὴν τὴν ταραχὴν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ μάχη αὐτὴ ἔγινεν ἐξ αἰτίας της, καὶ τώρα θὰ ἐξακολουθῇ νὰ γίνεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Οὐδέποτε πλέον θὰ παύσῃ ὁ πόλεμος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου ζῶμεν θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἐὰν ἔλειπεν ἐκείνη ἡ γυναῖκα.»

* * *

Ἡ Νορβάνη προφανῶς ἐχρησίμευσεν ἀνοήτως ὡς ἀφορμὴ ὅλων τῶν κακῶν τὰ ὁποῖα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς κάτω εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ὁμοιάζει πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν Ἑλένην.

Ἡ Ἑλένη ἐξαναγκάζεται ὑπὸ τῶν Θεῶν νὰ πράξῃ ὅ,τι λυπεῖται νὰ πράξῃ, καὶ φαίνεται οἱονεὶ χωρισμένη τοῦ ἀδίκου, τὸ ὁποῖον διαπράττει, καὶ μένει πάντοτε ὡς ὑποκείμενον ἐνδιαφέροντος καὶ σεβασμοῦ.

Οἱ περὶ τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν ἐνδιατρίβοντες τὴν Ἑλένην τὴν θεωροῦσιν ὡς εἶδος σελήνης θεᾶς, αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομά της—σημαῖνον λάμψιν—κατ' αὐτοὺς εἶνε ἐπίθετον τῆς σελήνης, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν ἀποχωρισθὲν μετέπεσεν εἰς ἐντελῶς ἰδιαιτέραν, ἀνεξάρτητον ὕπαρξιν.

Ὁ συγγραφεὺς δὲ τοῦ βιβλίου, ἐνῷ ὁ ἀνωτέρω μῦθος ἀναφέρεται νομίζει ὅτι ἡ Νορβάνη συνδέεται στενῶς μετὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, διότι ὅλην τὴν ἡμέραν χορεύει, καὶ δὲν παύει τὸν χορόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν ἡμέραν.

ΝΕΚΡΟΣ ΗΝ ΚΑΙ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἕνα ἐπιστημονικὸν θαῦμα τοῦ Γάλλου ἰατροῦ Τουφφιὲ

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουν ἓν ἀληθὲς ἐπιστημονικὸν θαῦμα ἐπιτευχθὲν παρὰ τοῦ Γάλλου ἰατροῦ Τουφφιέ, ὑπηρετοῦντος εἰς τὸ ἐν Παρισίοις νοσοκομεῖον τῆς «Εὐσπλαγχνίας». Πρόκειται οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον περὶ ἀναστάσεως νεκροῦ!

Ἰδοὺ εἰς ὀλίγας λέξεις τὰ κατ' αὐτό.

Ὁ ἰατρὸς Τουφφιὲ στηρίζεται ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἀρχῆς τῶν βιολόγων ὅτι πᾶν νεκρὸν ζῶον δύναται, ἔστω καὶ προσκαίρως, νὰ ἐπαναχθῇ εἰς τὴν ζωήν. Ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ διὰ τὰ ζῶα, δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ θάνατος οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ διακοπὴ της κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Ἂν ἡ διακοπὴ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς μηχανικὸν αἴτιον, εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ ἐμπόδιον δύναται νὰ ὑπερνικηθῇ, τιθεμένης ἐκ νέου εἰς κίνησιν τῆς μηχανῆς τῆς ζωῆς. Ἂν ἰατρός τις τύχῃ νὰ εὑρίσκεται πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς καθ' ἣν στιγμὴν σταματᾷ ἡ κυκλοφορία, ἡ ἀνάστασις δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἐπὶ της ἀρχῆς ταύτης στηριζόμενος ὁ ἰατρὸς Τουφφιέ, ἰδοὺ τί κατώρθωσε.

Παρέδιδεν ἡμέραν τινα εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τοῦ νοσοκομείου, ὅτε εἷς ἐκ τῶν βοηθῶν του ὥρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι εἷς ἐκ τῶν ἀσθενῶν τοῦ νοσοκομείου εἶχεν ἀποθάνει αἰφνιδίως εἰς παραπλεύρως τι δωμάτιον. Ὁ Τουφφιὲ ἔδραμεν ἀμέσως ἐκεῖ ἀκολουθούμενος ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἀκροατηρίου του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ἀποθάνει ἐκ περιτονίτιδος. Ἦτο δὲ πράγματι νεκρὸς καὶ τὸ σῶμά του εἶχεν ἀρχίσει μάλιστα νὰ παγώνῃ.

Παρουσίᾳ τοῦ βοηθοῦ του κ. Δουμὸν καὶ ὅλων τῶν μαθητῶν του, ὁ ἰατρὸς Τουφφιὲ ἤνοιξε τὸ στῆθος τοῦ νεκροῦ, ἔλαβε τὴν καρδίαν του μεταξὺ τῶν δακτύλων του καὶ τὴν ἐπίεσεν ἰσχυρῶς. Τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρησεν, ὁ νεκρὸς ἤρχισε ν' ἀναπνέῃ, ἔπειτα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πρὸς ἄρρητον ἔκπληξιν ὅλων τῶν παριστ[α]μένων περιέφερε τριγύρω του βλέμμα ἀπλανές.

Τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς ἐπανῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὰς ὠχρὰς παρειὰς τοῦ νεκροῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐφωτίσθησαν. Κατόπιν ἐπῆλθε μία ταχεῖα κίνησις τοῦ στήθους καὶ ἐνώπιον τῶν ἐκπλήκτων θεατῶν ἤρξατο κανονικὴ ἡ λειτουργία τῶν πνευμόνων.

Ὁ Τουφφιὲ ἐξηκολούθησε πιέζων ἰσχυρῶς μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὴν καρδίαν. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐπίεζεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ζωὴ ἐπανήρχετο. Εἰς τὰ χείλη τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστη, ἀνῆλθεν ὀλίγος αἱματώδης ἀφρὸς τὸν ὁποῖον ἀπέμαξε μία νοσοκόμος. Τότε ὁ χειροῦργος τὸν ἠρώτησε διὰ γλυκείας φωνῆς:

— Πῶς ὀνομάζεσαι φίλε μου;

Ἐκ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων του ἐξῆλθε μία φωνή, ἥτις ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ προήρχετο ἀπὸ μακράν, ἀπὸ πολὺ μακράν:

— Ἰωάννης, εἶπε βραδέως ὁ ἀναστάς, Ἰωάννης Σουλιὲ καί...

Ἡ φωνὴ ἐξέλιπε καὶ ὁ Ἰωάννης Σουλιὲ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ ἰατρὸς δὲν ἔπαυσε νὰ πιέζῃ ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν του, μολονότι ὁ ἱδρὼς περιέλουε τὸ μέτωπόν του. Οἱ μυῶνες τῆς καρδίας εἶναι ἰσχυροὶ καὶ ὁ ἐρεθισμός των ἀπαιτεῖ δύναμιν.

— Πονεῖς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Σουλιέ.

Ὁ νεκρὸς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλήν του καὶ ὁ ἰατρὸς ἐφάνη στενοχωρούμενος.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω ἐπὶ πολύ, ἐψιθύρισεν εἰς τὸν βοηθόν του. Τὸ χέρι μου ἀρχίζει νὰ κουράζεται.

Αἰφνιδίως ὁ Τουφφιὲ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του. Ἐπὶ ἓν ἀκόμη λεπτὸν ἡ καρδία ἐξηκολούθησε πάλλουσα κανονικῶς, ἔπειτα ἡ λειτουργία της ἔπαυσε. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰωάννου Σουλιὲ συνεσκοτίσθησαν, τὸ στῆθός του ὑψώθη διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἐκ νέου.

Ψίθυρος φρίκης καὶ καταπλήξεως διέτρεξε τοὺς θεατάς, ὅστις κατεπνίγη ἀμέσως, διότι ὁ Τουφφιὲ ἔχωσε πάλιν τὸ δεξὶ χέρι του εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ στήθους, ἐνῷ μὲ τὸ ἀριστερὸν ἐδείκνυε τὴν καρδίαν.

— Αὐτὴν τὴν φοράν, εἶπε, θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω τὴν καρδίαν νὰ λειτουργήσῃ καλλίτερον καὶ νὰ παρατείνω περισσότερον τὴν ζωήν. Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ ἕνα ἔτος, ἂν εἴχομεν τὰ κατάλληλα μηχανικὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα νὰ πιέζωμεν διαρκῶς τὴν καρδίαν του. Ἀλλ', ὅπως ἔχουν τώρα τὰ πράγματα κατ' ἀνάγκην θ' ἀποθάνῃ.

Καὶ ἤρχισε νὰ πιέζῃ πάλιν τὴν καρδίαν τοῦ νεκροῦ καὶ ἡ ζωὴ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸ μαραμένον πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Σουλιέ. Ἐρωτηθείς, εἶπεν ἐκ νέου τὸ ὄνομά του, ἀπήντησε δὲ καὶ εἰς ἄλλας τινὰς ἐρωτήσεις. Ἐπὶ δύο ἀκόμη ὥρας ὁ Τουφφιὲ ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ζωήν, ἔπειτα κουρασθεὶς ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του καὶ ὁ πρὸς στιγμὴν ἀναστὰς νεκρὸς ἀπέθανε πλέον γιὰ καλά.

Τὸ θαῦμα τοῦτο κατέπληξε τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης. Σημειωτέον ὅτι ὁ Τουφφιὲ ἀπέδωκε μέχρι τοῦδε τὴν ζωὴν διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς πεντήκοντα νεκρὰ ζῶα. Λέγει δὲ ὅτι ἡ οὕτω ἀποδιδομένη ζωὴ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρατείνεται καὶ μέχρις εἴκοσι ἀκόμη ἐτῶν, ὅταν εὑρεθῇ τὸ κατάλληλον μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου πιεζομένη ἡ καρδία. θὰ διοχετεύῃ τὸ αἷμα εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΜΑΣ

Ἠρωτήσαμεν εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον «πῶς μὲ δύο στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου δύναται ν' ἀποτελεσθῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδέποτε χάνεται».

Ἡ λύσις εἶναι Ψ Χ, ἤγουν «Ψυχή»

Λύσεις δὲ μᾶς ἀπέστειλαν τόσοι πολλοί, ὥστε διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσωμεν ὅλας θὰ ἐχρειαζόμεθα δύο «Κυριακάτικαις». Ἀληθὴς κατακλυσμός. Ἐμετρήσαμεν ἄνω τῶν 1,000. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν οὐδενὸς λύτου τὸ ὄνομα, ἐκτὸς μόνον τοῦ διὰ κλήρου βραβευθέντος, ὅστις εἶναι ὁ «Ριζοσπάτης τῶν Ἀθηνῶν».

Σήμερον Νάρκισσος ὁ Ποντικὸς ἐρωτᾷ:

Εἶμαι παῖς τῆς Ἀφροδίτης, δευτερεύουσα θεότης,
Ἄνθρωποι μὲ περιθάλπουν, καὶ πρὸ πάντων ἡ νεότης,
Ἂν ἐμπρός, φίλτατε λύτα, ἓν ψηφίον μοῦ προσθέσῃς
νῆσον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Βραβεῖον θὰ δοθῇ ὁ «Υἱὸς τοῦ Ἰησοῦ».

ΜΕΛΑΝΗ ΓΙΑ ΜΑΡΚΑΡΙΡΜΑ

Ὁ νιτρικὸς ἄργυρος τοῦ ὁποίου γίνεται συνήθως χρῆσις διὰ μαρκάρισμα τῶν ἀσπρορρούχων ἔχει τὸ μειονέκτημα νὰ ἐξαλείφεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ τὰς διαδοχικὰς αὐτῶν πλύσεις, ἀφίνων ἐν τέλει κηλῖδας ὁμοιαζούσας πρὸς τὰς ἐκ τῆς σκωρίας τοιαύτας. Ἀλλ' ἰδοὺ μία συνταγὴ δίδουσα ὡραίαν ἐρυθρὰν μελάνην τελείως ἀνεξάλειπτον.

Ἐνεργήσατε ἐντὸς τριῶν φιαλιδίων τὰς ἑξῆς τρεῖς διαλύσεις. 1) Σόδα 12 γραμμάρ. Ἀραβικὸν κόμμι (γόμα) 12 γραμμ. Ὕδωρ 45 γραμμ. — 2). Χλωριοῦχος κασσίτερος 4 γραμμ. Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 64 γραμμ. — 3). Πρωτοχλωριοῦχος κασσίτερος 4 γραμμ. Ὕδωρ ἀπεσταγμένον 64 γραμμάρ.

Ὅταν θελήσετε νὰ χρησιμοποιήσετε ταῦτα, μουσκεύσατε ἓν μέρος τοῦ ἀσπρορρούχου εἰς τὴν πρώτην διάλυσιν καὶ ἀφήσατε αὐτὸ νὰ ξηρανθῇ· γράψατε κατόπιν ἐπ' αὐτοῦ ἢ τυπώσατε μὲ τὴν δευτέραν διάλυσιν, ἀφήσατε πάλιν νὰ ξηρανθῇ καὶ ἐπαλείψατε μὲ τὴν τρίτην. Ἡ μάρκα θὰ ἀναφανῇ τότε εἰς ὡραῖον ἐρυθρὸν χρωματισμὸν ὅστις θὰ μείνῃ πάντοτε ἀναλλοίωτος.

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

1

Ἐπανωφόριον διὰ μωρὸ παιδί, ἐκ Βεγγαλίνας λευκῆς, γαρνιρισμένον διὰ φιόγκων μετὰ ἀνθοδεσμῶν εἰς μουγκέ.

Ἡ πελερίνα γαρνίρεται μὲ δαντέλλα γκιπούρ. Κορδόνια καὶ κουμπιὰ διὰ νὰ κλείσῃ ἡ πελερίνα. Φόδρα ἐκ σουρᾶ βατέ.

2

Μικρὸ καπέλλο διὰ μωρὸν ἐκ μεταξωτῆς μουσελίνης σουρωμένης. Φοδράρεται μὲ μεταξωτόν. Γαρνίρεται μὲ φιόγκους ἐκ μουσελίνας καὶ μεταξωτοῦ.

3

Παπουτσάκια διὰ μωρὸν ἐξ ἐριούχου λευκοῦ, κεντημένα μὲ δαντέλλαις καὶ φιόγκους μεταξωτούς.

4

Ὑποδηματάκια διὰ μωρὸν ἐξ ἐριούχου λευκοῦ, πικέ, ἢ δέρματος, γαρνιρισμένα μὲ δαντέλλαις ἢ φιόγκους.

5

Καπελλάκι διὰ μικρὸ ἐκ Βεγγαλίνης λευκῆς ἢ τριανταφυλλιᾶς. Γαρνίρεται διὰ μικρῶν ρούς, διὰ μεταξωτῶν καθὼς καὶ ὁ μπαβελές.

Τὰ σοῦ καὶ τὰ δέματα ἀπὸ μεταξωτό.

6

Ἐνδυμασία βαπτίσματος ἐκ μουσελίνης γαρνιρισμένης μὲ δαντέλλαις γκιποὺρ καὶ μικραῖς πιέταις. Ἡ ποδιὰ γαρνίρεται μὲ δύο φαρμπαλάδες ἐκ δαντέλλας βαλανσιέν. Καθὼς καὶ πρὸς τὸ κάτω μέρος τὸ ἀνακόρμιον μὲ δαντέλλαις ἐπίσης. Μανίκια ἀπὸ βαλανσιέν, ζώνη ἀπὸ λευκὴ κορδέλλα καὶ εἰς τοὺς ὤμους φιόγκοι μεταξωτοί.

7

Ἐπανωφόριον διὰ μωρὸ ἐκ κασμιρίου ἢ ἐκ Βεγγαλίνας σχήματος ἴσιου. Τὸ περιλαίμιον μὲ πιέταις καὶ κεντήματα καὶ δαντέλλαις.

8

Μπαβέτα μετὰ ζώνης ἐκ πικέ, κεντημένης μὲ τρουροῦ καὶ ἀντρενζέ· περασμέναις κορδελλίτσαις καὶ δαντέλλαις.

Ἡ τσέπη ἀπόμικραῖς πιέταις, κεντήματα καὶ δαντέλλας.

9

Μπαβέτα ἄστρον ἐκ τεμαχίου μπατίστας, ἢ πικέ, μὲ βελονιὲς ἀγκαθωτὲς, δαντέλλαις καὶ κεντήματα. Κλείει ὄπισθεν.

10

Πανταλονάκι ἀγγλικό, ἐκ φλανέλλας μὲ δαντέλλαις, καὶ βελονιαῖς ἀγκαθωταῖς.

11

Ὑποκάμισον μωροῦ, ἐκ βατίστας. Γαρνίρεται τὸ ντεκολτὲ ἐκ τεμαχίου τετραγώνου μὲ δαντέλλα. Ἐπίσης καὶ τὰ μανίκια. Μικρὲς πιέταις ἐμπροσθεν. Φιόγκος εἰς τοὺς ὤμους.

12

Παπουτσάκια μωροῦ ἐκ κροσέ, καὶ φοδαρισμένα μὲ φανέλλα καὶ φιόγκους μεταξωτούς.

13

Ὑποκαμισάκι διὰ μωρὸ, μὲ ὤμους καὶ ἀντρενὲ καὶ δαντέλλαις καὶ μεταξωτοὺς φιόγκους εις τοὺς ὤμους.

14

Ἐνδυμασία πρώτης ἡλικίας, ἐκ σουρᾶ τριανταφυλλιοῦ. Γαρνίρεται πρὸς τὸ κατὰ μέρος μὲ φιόγκους Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ μὲ ἀντρενὲ εἰς δαντέλλας. Οἱ ὤμοι ἀπὸ δαντέλλα. Μικρὰ φουσκωμένα μανίκια.

15

Πελερίνα μὲ καπουσὸν ἐκ λευκοῦ ἐριούχου, κεντημένη μὲ φοστόνι ἐκ μετάξης. Φιόγκοι ἀτλαζωτοὶ καὶ φόδρα ἐκ σουρᾶ.

16

Πελότα διὰ καρρίτσας μικροῦ. Ἐκ μιᾶς κούκλας μὲ φούστα ἐκ φλανέλλας διὰ νὰ καρφώνονται αἱ καρρίτσαι «παραμάναι». Πολλοὶ μεταξωτοὶ φιόγκοι διὰ νὰ κρεμασθῇ εἰς τὴν κούνιαν.

17

Κούνια τοῦ Μωϋσέως ἐκ λεπτῆς ψάθας σκεπασμένης ἐκ τριανταφυλλιᾶς ἢ οὐρανιᾶς μεταξωτῆς μουσελίνης. Περιτριγυρίζεται ἀπὸ ἕνα φραμπαλᾶ ἐκ κεντήματος. Φιόγκοι ἐκ σουρᾶ τοῦ ἰδίου χρώματος.

18

Φόρεμα μακρὺ διὰ μωρὸ, ἀπὸ φανέλλα ἢ φανσὲ. Γαρνίρεται μὲ σχῆμα γυρὲκ, καθὼς καὶ τὸ περιλαίμιον καὶ τὰ μανίκια. Ζώνη πλατειὰ, ἀπὸ σουρᾶ χρώματος τριανταφυλλὶ ἢ οὐρανί.

19

Ποδιὰ μικροῦ ἀπὸ περκὰλ ἀνοικτόν. Κεντήματα ἀπὸ ἀντρενὲ καὶ βελονιαῖς ἀγκυλωταῖς. Φραμπαλᾶς κέντημα ὁλόγυρα, καὶ φιόγκοι ἐκ βατίστας ὄπισθεν.

20

Ἐπανωφόριον μικροῦ ἐκ μαλλίνης Βεγγαλίνας. Σχήματος εὐθέως. Ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν μεγάλαι πιέταις. Ἡ πελερίνα καὶ τὰ μανίκια γαρνίρονται μὲ μεταξωτοῦ ρούς. Περιλαίμιον στρογγύλον. Γαρνίρεται ὁμοίως καὶ μὲ φιόγκους μεταξωτούς.